

בין המצרים - סדנת געגועים לחיים מתוקנים

1. דברים א - ג ויהי בארבעים שנה, בעשתי-עשר חודש באחד לחודש; דבר משה, אל-בני ישראל, ככל אשר צוה יהוה אתו, אלהם. ד אחרי הפתו, את סיחון מלך האמרי, אשר יושב, בחשבון--ואת, עוג מלך הבשן, אשר-יושב בעשתרת, באדרעי. ה בעבר הירדן, בארץ מואב, הואיל משה, באר את-התורה הזאת לאמר. ו יהוה אלהינו דבר אלינו, בחרב לאמר: רב-לכם שבת, בקר הזה. ז פנו וסעו לכם, ובאו הר האמרי ואל-כל-שכניו, בערבה בקר ובשפלה ובנגב, ובחוף הים--ארץ הכנעני והלבנון, עד-הנהר הגדל נהר-פרת. ח ראה נתתי לפניכם, את-הארץ; באוי, ורשו את-הארץ, אשר נשבע יהוה לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם, ולזרעם אחריהם.

2. כלי יקר - רב-לכם שבת, בקר הזה. פנו וסעו לכם, ובאו הר האמרי - זו תוכחה ראשונה, על שהאנשים שנאו את הארץ, ונתיישבו בהר זה ישיבה של קבע, ולא פנו פניהם אל הארץ, מקום מיוחד לקיום המצוות. ... כי רב הוא באמת לכם עניין שבת ישיבה של קבע בהר הזה. פנו, הסבו פניכם אל הארץ וסעו לכם אל עצמות מקור שלכם, כי משם נוצר חומר של אדם הראשון; כדרך שאמר לאברהם: ויאמר יהוה אל אברהם לך מארץ וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר ארצך. (בראשית יב א.) ויאמר קח נא את בנד את יחידך אשר אהבת את יצחק וקח לך אל ארץ המדינה והעלהו שם לעלה על אחד הקרים אשר אמר אליך - בראשית כב, ב')

3. כלי יקר (בראשית יב, א') - נאמר לך לך לעצמותך כדרך שנאמר לאדם שילך לעבוד את האדמה אשר לוקח משם, ולמעלה (בראשית ג.כג) פרשתי שקאי על הר המוריה כי אדם ממקום כפרתו נברא, ומקורו מן הר המוריה כי משם לוקח עפרו ודרך הסולם שבבית המקדש שלמטה מכוון כנגד בבית המקדש שלמעלה עולים ויורדים בו הנשמות הטהורות אם כן שם עצמות הגוף, ושם חביון עוזה של הנשמה, ... הוא מקום לעצמותו של אדם כי שם ביתו ומקום חוצבה של הנשמה, ומחצב החומר, אשר בעבורו ראוי לו לעזוב כל אלו (עניני תועלות העולם, ארצין, מולדתך ובית אביך) ולילך לדבק במקום קדוש ההוא כי שם יגיע אל דביקות השכינה. וזה שפירש"י הלך ונסוע הנגבה לילך לדרומה של ירושלים והר המוריה

הסרת אבני הנגף לחיים מתוקנים (עיי תפילין ומקדש)

4. שפת אמת דברים תרמ"ו - בפסוק אחרי הכותו כו'... בשם מו"ז ז"ל, כי קודם איבוד אותן הרשעים לא הי' יכול לפרש אלה הדברים. וביאר עוד קליפת סיחון מלך חשבון הוא מחשבות הרעות היפוך בחי' תפילין של ראש. ועוג באדרעי היפוך תפילין של יד, לשעבוד הכח והלב אליו ית' עכ"ד. ונראה שכמו בפרט כל אדם, אחר, וקהל לך לאות על-ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיך שצריכין מקודם לקשור היד והמוח. ובוודאי יש במקום הזה עיכובים שע"ז נתן לנו הקב"ה סיוע במצות התפילין. כמו כן בכלל לא הי' יכול להתגלות באור התורה שבע"פ עד שהכה מרע"ה אלה הקליפות. ... שסיחון ועוג שמרו ארץ כנען כו'. והענין... והאבן גדולה על פי הבאר ... דכמו דיש בנין באותיות התורה שהוא סוד א"י ובהמ"ק שזה הבנין ניתן לבני" לבנות. כמו כן לעומת זה אית בנינא דשיקרא והבלים. לכן היו צריכין בני" לסתור מקודם אלה הבנינים שבנו הרשעים להיות מסך מבדיל שלא יכלו בני" לבנות באותיות התורה עד שאיבדו אלה הבנינים דתהו כנ"ל. וכמו כן ממש נמצא בכל איש ישראל איזה חלק בנין מאותיות התורה ששייך אליו רק שצריך מקודם לסתור בנין הבלים שהקדים היצה"ר שבא מקודם. ובהסיר ההבלים על ידי תפילין של יד ושל ראש שמשעבד הגוף והמוח אז למען תהי' תורת ה' בפיך. וכמו כן הי' בכלל בבני ישראל כמו שנתבאר:

6. לקוטי הלכות השקמת הבקר הלכה ד - ה זה בחינת קימת חצות, שצריכין להתגבר מאד לקום בחצות לילה להתאבל מאד על חורבן בית המקדש, ועל ידי זה עיקר עליית המלכות מן החיצונים והקליפות הנ"ל כידוע בכוונות.

כי כשמתאבל על חורבן בית המקדש כאילו עוסק בבנינו, כי כל המתאבל וכו' זוכה ורואה בשמחתה. ועל ידי זה ממשיך על עצמו קדושת הבית המקדש, שם עיקר אור הפנים שממשיכין בשלש רגלים שהיו צריכין לעלות אל הבית המקדש לראות את פני ה' כדי לקבל אור הפנים כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל. נמצא שעיקר אור הפנים בבית המקדש, ועל כן צריכין לקום בחצות ולהתאבל מאד על חורבן בית המקדש. ועל ידי זה יזכה לפי בחינתו לראות בשמחתה ולהמשיך על עצמו משם חיות מאור הפנים שמאיר שם להחיות בחינת המלכות, בחינת חכמה ותאה, כדי לזכות להשגות אלקות וכו"ל.

וזה שמזכירין עליית רגלים בתיקון חצות במזמור כאיל תערוג, ... כנגד שלש פעמים בשנה שהם השלש רגלים שהיו עולין בהם לקבל אור הפנים כנ"ל....

ו ועל כן צריכין לזעוק מרה ולצעוק מאד בחצות על חורבן בית המקדש וכו', כדי לשתף עצמו עם השכינה ועם כל המצטערים בצרתה, אשר אי אפשר לסבול קול הזעקה והצעקה שיש שם כשנפלת המלכות ביניהם, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל, ומי יכול לסבול את קול הצעקה....